

A magány, analitikusan

Kettétör a magány. Az egyedüllét mindkét tagomat
a maga helyén hagyja. A kövek közé
harsány homokakadályok tolnak. Itt nincs sok hely
a hibás léptekre. Itt semmiféle
lábnyom sincs előtted. Kora reggel óta
mezítelen vagy. Mindennap újra meg újra ki kell számolnod,
mennyi süppedést bír még el a talpad.
Ez nem valami bonyolult, mert a vidék tele van
előrelátható veszélyekkel. Ismétlődnek, mint a nappalok,
melyek nevüket veszítették. Oldalt
magas gyertyák állnak, melyek már nem lángolnak. A viasz
a feledés miatt kemény. Senki se próbál szikrát csiholni
az öngyújtóból. Mily dermedtek a gyermeki karok.
A kislányok szőke copfokat fonnak maguknak, és bátyjukat arra
kérlik, hogy durván ragadják meg azokat, és vonszolják őket messzire.
Messzire jársz és távol. Valamikor majd oly messzire jutsz,
hogy ismét világosan látod saját két tagod, egyiket a másik
mellett heverni. Középen hang van.
A hang hörgő, s a rángások során pár szó préselődik ki belőle.
A szó könnyörgő. Legtöbbször saját visszhangját esdi ki.
De már ez is elsimítja a kövek hátát, hogy felismertek lehessenek.
Gömbölyűvé válnak. Meleget csempész elő a homok a föld alól.
Talán valaki valaha csak eljön. Ám ne várj a kézre,
amely a másik karod lehetne. Azt a kart várd,
amelyik a másik karját keresi. Soha senki se talál
meg végleg senkit. A különböző, a széttört, a különbözőképpen
szétszedett tagok egymásra találnak.
Aztán összecsukódnak,
mint az ollók nyisszantása. Mindegyik a saját kiköszörült
magányába.

Zavaros nyári éjjelben a csend

Ragyogó a hold. Kutyaugatás hallható. A lelkek náthásak, jóllehet nyár közepe van.

Az éj sietve nyugovóra tér és teljesen meztelen, mint a nő, aki ajtót nyit, és sápadtan zavaros testével az ágy felé lép.

Valahol most vonatot hallok, amint magát vonszolja, feltehetőleg a Vičen át, mint egy korcsolyázó, bőrbbe burkolva.

A zuhanások nem is hallhatók.

Egy széken ülök, érzem, ahogy lélegzem, a sarokban a pókok kiterítették a hálójukat, mint vasárnapi asztalra a fehér abroszt. A poharakat nem itták ki, szárad a bor.

Nem tudom, melyik irányba kellene fordulnom.
Nem tudom, hogy elérem-e magam.
Ilyen az éj, erőszakos megoldásokon nem gondolkodom,
ki van kapcsolva a telefonom.
Megszállott lenni, nézni, elviselni az időt, odaadóan
és függőségben, így halad testemben a vér.

Persze hallok a lépteket, melyek közelednek.
Hajnalodik, a város ébredszik, reggel a piacon friss
megoldásokat árulnak majd.

Megszoktam
s csak hallgatok.

Elbeszélés

Bárcsak elsuttozhatnék neked egy történetet. A füledbe.
A nyakad alatt kezdeném el. És lassan haladnék felfele.
Félretolnám a hajad, és csendben maradnék hosszan.
Hogy nagyobb legyen a feszültség. Aztán nekilátnék a lényeknek.
Gyengéden nyaldosnám azt, és simán folyna a történet.
Ujjaink szétgabalyodnának, és megfélekedznénk a felesleges ruhadarabokról.
Egyenletes ritmusban. Lassú, görbe vonalakban.
Bárcsak egy hosszú történetet mondhatnék el neked.
Hosszabbat, mint amit lehetséges lenne egyetlen éjjel felírni egy testre.
Amiből mindig maradna valami.
Aztán a másik oldaladra fordulnál,
és tenyereddel utolsó meggyötört mondataimon keresztül mennél,
és akarattal ledőlnének, amikor ajkaid egy
másik történetből eljönnének.
Bárcsak elmondanád ezt a történetet. A fülemben.

JURE JAKOB (1977, Celje) filozófiából és összehasonlító irodalomtudományból diplomázott a ljubljanoi Bölcsészettudományi Karon. Jelenleg összehasonlító irodalomtudományból folytat kisdoktori képzést.

Verseskötete: *Három állomás* (Tri postaje, 2003).

